

[Jørgen Jensen]

står vi altså i en situation, hvor man har anmeldt fra Byggefagenes Samvirke en lang række tilfælde, også konkrete virksomheder. Det er altså både et spørgsmål om kontrollen og undersøgelsesmulighederne og et spørgsmål om de straffeforanstaltninger, man kan sætte ind.

Jeg vil bare tage et enkelt afsnit i den anmeldelse, som ligger fra Byggefagenes Samvirke, blot for at sige, at man altså ikke har overset, at også i de lovgivninger, man har, er der begrænsninger. Man siger på side 2 i denne anmeldelse:

»Ganske vist rummer bekendtgørelsens § 15, stk. 2, en overgangsbestemmelse på 1 år, men den gælder netop kun for de farlige stoffer, der har overholdt de hidtil gældende mærkningsregler, og dette er ikke tilfældet for et eneste af de stoffer, som man her anmelder.«

Jeg skal tillade mig at tage nogle konkrete eksempler. Man nævner f. eks., at et firma, en leverandør, Sika-Beton i Kirke Værløse, indfører noget materiale, som man bruger på arbejdspladserne til klæbning af fliser, og her står alene på den danske mærkning, at der gælder sikkerhedsregler for malerarbejde 0-2. Det er, hvad der står af dansk tekst. Så er der en tysk tekst, som uddyber det og siger, at dette er giftklasse 4, og henviser til, under hvilket nummer det ligger. Og så siger man udførligt: Undgå indånding af dampe. Må kun anvendes, hvor der er gode udluftningsforhold. Hudkontakt skal undgås.

Eller vi tager en anden ting, hvor man også har nævnt firmaet, som importerer den pågældende vare til malerarbejde, og her er der igen i den danske tekst kun henvist til en rapport 0-2. Men i den tyske tekst står der: »Advarsel mod forbrændinger, ætsninger, berøring med hud, øjne og klæder. Sprøjt i øjne eller på hud skal skylles grundigt med vand, og tilsmudsede klæder skal hurtigst tages af.«

Sådan kunne man tage side op og side ned i denne rapport, som understreger for det første, at der i mange tilfælde slet ikke er nogen oplysninger, overhovedet ikke nogen mærkning. Dernæst, at man i nogle tilfælde har det på tysk og engelsk, ja, at det for svenske varer går igennem, at det alene står på svensk. Nu vel, de fleste kan læse også svensk, men når man er ude på en arbejdsplads og er lidt usikker over for det og må-

ske har lidt travlt, så er det altså et spørgsmål om at blive advaret. Det er ikke et spørgsmål om at sætte en studiekreds i gang for at finde ud af på arbejdspladsen: hvad er det nu egentlig, jeg skal til at lave, og hvilke faremomenter er der?

Jeg tager dette frem og understreger det, fordi det er nødvendigt at erkende, at vi har viden nok om den situation, vi befinder os i. Vi har også en lovgivning, som kunne give muligheder, men vi må erkende, at den efterleves ikke, den bruges ikke. Det betyder ikke, at vi ikke har brug for en diskussion om, hvad vi skal gøre i tiden fremover, men den kan ikke fjernes fra den helt aktuelle situation og fra de kendsgerninger, der ligger. Så bliver det en teoretisk diskussion, som ikke føre nogen vegne.

Der er også talt om de økonomiske problemer samt konsekvenserne for danske producenter af kemiske stoffer, men her må vi nok sige, at for det første må sådanne snævre og uvæsentlige hensyn vige for det altovervejende, at man må sikre menneskene. Det må være det afgørende i denne problemstilling. Dernæst kunne man vel også sige, at hvis vi tager BT-Kemi og de skandaler, som er op-rullet i Sverige, tror jeg, at det har skadet dansk industri betydeligt mere end eventuelle begrænsninger i den nuværende frihed. Det er der ingen tvivl om at det har, og derfor tror jeg, at når man taler så meget om, at man skal tage hensyn til konkurrenceevnen og mulighederne for dansk industri, kan det ikke være under den forudsætning, at man begrænser sig til det, man vil gøre i andre lande. Det er rigtigt, som det er sagt, at her kunne vi være et foregangsland.

Som sagt, efter at vi har gennemgået dette materiale, har vi nogle absolutte krav, kan man sige, som vi mener må opfyldes. For det første må den nuværende lovgivning udnyttes, således at man kan bremse op. I arbejdsmiljølovens kapitel 8, § 49, hedder det:

»Arbejdsministeren kan fastsætte nærmere regler om fremstilling, import, oplagring, transport og anvendelse af stoffer og materialer med egenskaber, der kan være farlige for eller i øvrigt forringe sikkerhed eller sundhed, herunder om emballering, omfyldning og mærkning.«

Der er altså en lovgivning, som giver beføjelser og bemyndigelse til ministeren. Og så kunne man godt sige, når man ser en rapport